

til Hamborg for Udførselen af levende Kreaturer, og saa gjaldt det for Regeringen at handle i en Part, for at denne Vej for Udførselen kunde blive benyttet paa bedste Maade, og for at Landbruget kunde blive skaanet for det store Tab, som ellers vilde blive det paa byrden. Hver Dag, der gik, var kostbar, og den daværende Indenrigsminister Ingerslev tøvede ikke noget Øjeblik med at træffe Foranstaltninger i Esbjerg til at fremme Udførselen, Foranstaltninger, der medførte en Udgift af 120,000 Kr. Det andet Eksempel, jeg vil nævne, er de Foranstaltninger, der bleve truffene for at afværge Koleraen, da den for nogle Aar siden, jeg husker ikke nøjagtig naar, optraadte i Hamborg. Ogsaa den Gang gjaldt det om at handle hurtigt uden Betænkning, og det skete ogsaa. I begge disse Tilfælde har Regeringen følt det som en Pligt at handle, som den har gjort, som en forfatningsmæssig Pligt. Det er min Overbevisning, at hvis Indenrigsministeren i 1892 ikke havde handlet, som han gjorde, vilde man have bebrejdet ham, at han ikke havde gjort, hvad han forfatningsmæssig var forpligtet til at gøre. Endogsaa det Moment var der, at det var muligt, at de udgivne Penge blev spildte, idet Tydskland ogsaa kunde have lukket Søvejen for os. Ikke desmindre var det en forfatningsmæssig Pligt at handle, som der blev handlet. Dette gælder ogsaa den anden Foranstaltning. Hvorledes kan man nu i samme Aandedræt, som man maa sige, at der her foreligger en forfatningsmæssig Pligt til at handle saaledes, tillige sige, at Regeringen har overskredet sin Myndighed? Hvis man siger det, have Ordene: en Overskridelse af Myndigheden ingen Betydning. Det er aabenbart, at det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds har lagt megen Vægt netop paa, at Regeringen i samme Øjeblik, som den afholdt disse Udgifter, skulde have begaaet et forfatningsmæssigt Delict, en Forseelse, Forbrydelse, eller hvad man nu vil kalde det, og at Spørgsmaalet kun var, om Rigsdagen nu vilde tilgive, hvad Regeringen saaledes havde forbrudt. Det ærede Medlem udtalte nemlig endvidere, at naar Ministeriet ikke har kunnet faa denne Tilgivelse, saa er Ministeriets Forbliven ved Roret en uafbrudt Trusel mod Rigsdagen, en Trusel om, at om end Regeringen er nok saa meget i god Tro, vil den ved næste Lejlighed, maaske i Dag, maaske i Morgen, paa ny handle mod Rigsdagens Ønske og Vilje, eftersom den har vist sig ude af Stand til at ramme, hvad der var det

rette. Dette er jo „stormægtige“ Ord, men jeg tror, de ere fremkomne ved en overdreven Frygtsomhed hos det ærede Medlem. Det ærede Medlem maa ikke have megen Menneskekundskab. Naar man en Gang har fejlet i sit Skøn i en Sag som denne og har taget fejl af, hvad man har kunnet faa Rigsdagen med til, og hvad ikke, bliver man forsigtig, saa overvejer man meget nøje, om man igen vil gaa til et saadant Skridt, og den Følelse af Pligt til at handle, som man ellers vilde have, bliver selvfølgelig ringere. Det gaar, som det gamle Ordsprog siger: „Brændt Barn skyr Ilden“. Om det er en heldig Følge, er en anden Ting. Det kunde vel være, at det ikke er videre heldigt. — Den Regel, som det ærede Medlem opstiller, var altsaa den: En Regering kan afholde Udgifter paa forventet Efterbevilling, men hvis Rigsdagen eller et af Tingenes Flertal ikke vil bevilge dette Beløb, skal Ministeriet gaa af. Man kan vende denne Regel om og sige, at Flertallet i et af Tingene, Folketinget eller Landstinget, har det i sin Magt, hver Gang der foreligger en Tillægsbevilling, saa vist som der paa Tillægsbevillingen hver Gang er Efterbevillinger, at fortrænge Ministeriet ved at nægte det Bevilling af et Beløb, der er brugt paa forventet Tillægsbevilling. Dette er det virkelige Forhold. Det er det Forhold, som altsaa vilde komme frem, naar der som nu staar en Højregering, som her i dette høje Ting har et Flertal imod sig, Og det er det Forhold, der vil fremkomme, naar der en Gang i Tiden kommer et Venstreministerium, der har Flertallet imod sig i Landstinget. At dette skulde være konstitutionelle Lærdomme, for ikke at sige Børnelærdomme, det er umuligt, og jeg er saa sikker paa, at man i de Lande, hvor man har en konstitutionel Forfatning med vidt gennemført parlamentarisk System, dog ikke vilde acceptere dette System. Man kan ikke, og det er det, jeg har søgt at godtgøre, opstille en saadan almindelig Regel, som kunde være afgørende for hvert enkelt Tilfælde. Hvert Tilfælde maa behandles for sig, og saaledes gaar det ogsaa her. Hvad vil Følgen blive for Regeringen i det Tilfælde, der nu foreligger, Følgen af det Skridt, Regeringen har foretaget sig forrige Aar? Det har været omtalt baade af det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds og det ærede Medlem for Ringkøbing's Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen). Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds udtalte sig saaledes, at jeg for mit Vedkom-